

Bò Vào Thực Tế

Tuấn Khanh

(Ảnh: Thanh Niên)

Đọc lại bản tin cuối về chuyện cô giáo trẻ phải bò qua suối dữ để đến đúng giờ dạy học, mà không khỏi nặng lòng. Nặng lòng vì đã lỡ làm người Việt, nên cái gì liên quan đến người Việt cũng đành phải nghĩ đến, phải thốt lên một lời. Không sao đừng được. Dù ngoài kia, đã có rất nhiều người cất lên chỉ một lời chân thành đã trở thành mệnh đề của tù tội.

Chỉ mới đây, nhìn thấy cơn mưa lũ cuốn trôi cả người ở Đà Nẵng, thành phố được coi là bình an và đáng sống nhất của Việt Nam – theo lời quảng cáo. Hôm nay lại đọc thấy tin cô giáo bò qua vùng nước lũ vì lo học trò đợi mình, vì sợ thế hệ tương lai mất niềm tin vào những người đi trước. Cô giáo

đó vô danh trong cõi Việt Nam.

Lạ kỳ, tất cả những điều đó dường như không dính líu gì đến những chỉ số phát triển rực rỡ của Việt Nam, không dính líu gì đến những lời tuyên bố tự hào trơ trẽn của các quan chức về một Việt Nam hôm nay đang rực rỡ như “có bao giờ được như thế này đâu”. Tin thì chỉ là tin, nó chỉ điếm qua như sự kỳ diệu của một dân tộc đã từng làm những điều không tưởng như lấy thân mình làm giá súng, lấy thân mình lấp lỗ châu mai, lấy thân mình chèn pháo... và nay có cả những cô giáo trẻ, nhỏ nhắn trong thời bình lấy thân mình lấp đầy những hố thẳm của hiện trạng giáo dục Việt Nam.

Không thấy quốc hội nói gì đến chuyện cần phải đầu tư cho trường lớp và những con đường bằng phẳng đi vào học vấn của những đứa trẻ xa đô thị. Không thấy bộ trưởng bộ giáo dục khó ăn khó ở vì hiện trạng của quốc gia đang không thể toàn tâm toàn sức. Chỉ thấy tin học phí của năm học sẽ tăng gấp nhiều lần, sách giáo khoa không giảm giá trong buổi lạm phát và tiền lương kém cỏi.

Hàng ngàn tiến sĩ theo dự án phát triển trí tuệ quốc gia của Việt Nam, chắc chưa có ai nghĩ đến chuyện thực tập leo qua những cây cầu xây xát, trơn trượt và hiểm nguy đó. Không chạnh lòng sao được khi cô giáo nhỏ đó cần mẫn mang chút trí thức trên chiếc túi đeo và bò vào thực tế. Ai trong số những người lãnh đạo sẽ dừng lại xem chút tin tức, đọc về những tấm lòng nhỏ bé vô danh ấy, và nghĩ suy về chỗ ngồi và giá trị cầm quyền của mình lúc này? Chắc đến ngày hôm nay, ắt hẳn người dân Đà Nẵng nói riêng, dân Việt nói chung, phải có ai đó nghĩ khác một chút về những gì mà họ đã thấy. Ất họ phải nhìn thấy rằng một cuộc đời đáng sống, rõ là không phải chỉ có tiện nghi, danh vị hay tiền bạc làm được, mà trong đó còn cần phải có tấm lòng của những con người nghĩ về cộng đồng, nghĩ về đất nước của mình một cách chân thành như vậy. Nghĩ và và bò qua những hiểm nguy để nắm tay nhau.

Và cũng không biết đến ngày hôm nay, có ai đó trong các cô giáo đang mò mẫm và vượt những vực sâu để đến với thế hệ tương lai, chạnh lòng khi đọc được những dòng tin chói lòa và tự hào về con cái quan chức đang thành thoi du học và mua nhà cửa ở phương Tây, nghĩ đến con số trăm triệu đô của phú gia đồ gửi tặng cho trường nước ngoài để đổi lấy một cái tên xướng danh mình.

Trong trăm triệu dân Việt hôm nay chắc cũng phải có ai đó đã nghĩ, và đang nghĩ nhiều hơn về một Việt Nam thịnh vượng lúc này.

Tuấn Khanh